

[Arbejdsministeren.]

i hvert fald stærkt på vej ind i en meget betydelig politisk indflydelse på de faglige afgørelser.

Med hensyn til sammenkædningsbestemelsen i § 11 synes jeg ikke, det ærede medlem generelt kan sige, at arbejderorganisationerne har reageret imod den. Hvad er det for arbejderorganisationer, der tales om? Det er i hvert fald ikke De samvirkende Fagforbund eller de dertil knyttede forbund, der på deres egen generalforsamling i 1939 i februar måned vedtog de forhandlingsregler, som i løbet af 1940 blev ophøjet til lov. Det er organisationernes egen trang til med fælles udløbstid for overenskomsterne at stå solidarisk, der har fremkaldt sammenkædningsreglerne, så at man ikke kommer i den situation, hvor et enkelt, måske mindre, fag kan fremkalde en storkonflikt, som de andre fag ikke ønsker.

Jeg vil gerne føje til, at det ærede medlem tager fejl, når han siger, at reglerne er sådanne, at lager- og pakhusarbejderne kan komme til at bestemme for sømændene f. eks., og at de ikke kunne komme til at foretage en gensidig vurdering af, hvad det var, de skulle stemme om. Jeg skal minde om, at efter de gældende forhandlingsregler og efter forligsmandslovens § 12, stk. 2, er parterne delt op i 8 forskellige grupper, og dér har lager- og pakhusarbejderne ikke noget med sømændene at gøre eller omvendt.

Det er klart fastsat i loven, at hvis der findes sådanne aftaler parterne imellem, skal der af forligsmanden ved opstillingen af mæglingsforslag og ved afstemningsformen tages hensyn hertil. De 8 grupper er: jern- og metalindustrien, tekstil- og beklædningsindustrien, nærings- og nydelsesmiddelindustrien, øvrige industrier, herunder også træindustrien, bygnings- og anlægsgagnene, papir- og grafisk industri, transportfagene og handels- og kontormedhjælperne. Man vil altså se, at den situation, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen har beskrevet, ikke kan opstå efter de regler, som gælder.

Med hensyn til den faste voldgiftsret, som det ærede medlem omtalte, er der grund til at tage sit udgangspunkt i bemærkningen om, at denne domstol ikke virker som de øvrige domstole, altså underret, landsret og højesteret. Det er fuld-

stændig rigtigt, men det skal den heller ikke. Det, der her er tale om, er en faglig domstol efter parternes eget ønske. Det er noget helt andet. Det er et domstolssystem, som er opbygget på erfaringer helt fra forrige århundrede. Man har netop ikke villet lade de faglige stridigheder fra arbejdspladserne, de daglige problemer og organisationernes problemer, gå til underretsafgørelse eller landsretsafgørelse ved almindelige juridiske dommere, men man har villet lave en faglig domstol med juridisk islæt. Denne domstol er i sig selv en faglig højesteret.

Det ærede medlem henviste til en betænkning af 1910 fra 17. august 1908-udvalget. Der står netop, at parterne har drøftet det spørgsmål og har afstået fra en appelret, fordi de har villet holde fast på, at det var en faglig ret, det drejede sig om. Så kan man jo i øvrigt godt rejse det spørgsmål, om det, hvis man skal have en appelinstans, skal være en almindelig juridisk instans, der ikke kender særlig meget til forholdene på arbejdspladserne eller i organisationerne, eller den alligevel skal sammensættes som en faglig ret, hvorved det bliver en tvillingbroder til den, vi har i forvejen, besat med omtrent de samme folk. Det kan dog vist ikke være meningen: to retter med samme sammensætning, med samme problemkompleks, med samme sind. Det ærede medlem hr. Chr. Madsen er vistnok her inde på betragtninger, som måske nok kan forklares ved et vist ukendskab til de retlige forhold, men som i hvert fald ikke begrundes ændringer i lovgivningen nu.

Jeg skal tillade mig igen at takke for den tilslutning, lovforslagene har fået.

Chr. Madsen: Den højtærede arbejdsminister kom jo meget langt ind i en drøftelse af det, som man burde have lejlighed til at se på i et udvalg.

Når den højtærede arbejdsminister siger, at jeg har udleveret de 21 mæglingsmænd, har arbejdsministeren ikke forstået, hvad det drejede sig om. Jeg sagde i mit første indlæg, at formålet med mæglingsmændene var jo, at man skulle komme over en overenskomstsituation hurtigere end tidligere; meningen med mæglingsmændene var, at man skulle træffe aftale i underorganisationerne. Jeg nævnte videre, at Arbejdsgiver-